HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

10 iunie 2021 *

„Trimitere preliminară – Controale la frontiere, azil și imigrare – Politica privind azilul – Proceduri comune de acordare și de retragere a protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Articolul 40 alineatul (2) – Cerere ulterioară – Elemente sau date noi – Noțiune – Documente a căror autenticitate nu poate fi stabilită sau a căror sursă nu poate fi verificată în mod obiectiv – Directiva 2011/95/UE – Articolul 4 alineatele (1) și (2) – Aprecierea elementelor de probă – Obligația de cooperare a statului membru în cauză”

În cauza C-921/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch (Tribunalul din Haga, sediul din 's-Hertogenbosch, Țările de Jos), prin decizia din 16 decembrie 2019, primită de Curte în aceeași zi, în procedura

LH

împotriva

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din doamna A. Prechal, președintă de cameră, domnii N. Wahl și F. Biltgen, doamna L. S. Rossi (raportoare) și domnul J. Passer, judecători,

avocat general: domnul G. Hogan,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru LH, de I. M. van Kuilenburg, advocaat;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și H. S. Gijzen, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de G. Wils, J. Tomkin și M. Condou-Durande, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 11 februarie 2021,

* Limba de procedură: neerlandeza.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60) coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9), precum și a articolelor 47 și 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între LH, pe de o parte, și Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (secretarul de stat pentru justiție și securitate, Țările de Jos) (denumit în continuare „secretarul de stat”), pe de altă parte, în legătură cu respingerea de către acesta a unei cereri ulterioare de protecție internațională introduse de LH.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2011/95

3 Articolul 4 din Directiva 2011/95, intitulat „Evaluarea faptelor și circumstanțelor”, prevede:

„(1) Statele membre pot considera că este obligația solicitantului să prezinte, de îndată ce este posibil, toate elementele necesare în sprijinul cererii sale de protecție internațională. Statele membre au obligația de a evalua, în cooperare cu solicitantul, elementele relevante ale cererii.

(2) Elementele menționate la alineatul (1) înseamnă informațiile furnizate de solicitant și toate documentele de care acesta dispune privind vârsta sa, trecutul său, inclusiv al rudelor relevante, identitatea, cetățenia sau cetățeniile, țara sau țările, precum și localitatea sau localitățile în care a avut reședința anterioară, cererile anterioare de azil, itinerarul, documentele de călătorie, precum și motivele care justifică cererea de protecție internațională.

(3) Evaluarea unei cereri de protecție internațională se efectuează la nivel individual, luându-se în considerare următoarele elemente:

[…]

(b) informațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv informațiile care permit să se stabilească dacă solicitantul a făcut sau ar putea face obiectul unei persecuții sau al unor vătămări grave;

[…]

(5) Atunci când statele membre aplică principiul conform căruia este obligația solicitantului să își susțină cererea și când anumite aspecte din declarațiile solicitantului nu sunt susținute de dovezi documentare sau de altă natură, aceste aspecte nu necesită o confirmare în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) solicitantul a depus un efort real de a-și susține cererea;

(b) au fost prezentate toate elementele relevante de care dispune solicitantul și s-a furnizat o explicație satisfăcătoare în ceea ce privește absența unor alte elemente de probă relevante;

(c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informații generale și specifice cunoscute, relevante pentru cererea sa;

(d) solicitantul a depus cererea de protecție internațională de îndată ce a fost posibil, cu excepția cazului în care solicitantul poate dovedi un motiv întemeiat pentru care nu a procedat astfel; precum și

(e) credibilitatea generală a solicitantului a putut fi stabilită."

4 Articolul 14 alineatul (3) din această directivă prevede:

„Statele membre revocă statutul de refugiat al oricărui resortisant al unei țări terțe sau al oricărui apatrid, dispun încetarea sau refuză reînnoirea acestuia în cazul în care, după ce i-au acordat statutul de refugiat, stabilesc că:

[…]

(b) alterarea sau omiterea anumitor fapte, inclusiv utilizarea unor documente false, a jucat un rol hotărâtor în luarea deciziei de acordare a statutului de refugiat."

Directiva 2013/32

5 Considerentele (3), (18), (25) și (36) ale Directivei 2013/32 au următorul cuprins:

„(3) Consiliul European, la întrunirea sa specială de la Tampere din 15-16 octombrie 1999, a convenit să acționeze pentru instituirea unui sistem european comun de azil, bazat pe aplicarea deplină și globală a Convenției de la Geneva privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)], astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 («Convenția de la Geneva»), afirmând astfel principiul nereturnării, asigurându-se că nicio persoană nu este retrimisă într-o zonă unde există riscul de a fi persecutată.

[…]

(18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

[…]

(25) În interesul unei corecte recunoașteri a acelor persoane care au nevoie de protecție ca refugiați în sensul articolului 1 din Convenția de la Geneva sau ca persoane eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, fiecare solicitant ar trebui să aibă acces efectiv la proceduri, posibilitatea de

a coopera și de a comunica în mod adecvat cu autoritățile competente, astfel încât să poată prezenta faptele relevante ale cazului său, precum și garanții procedurale suficiente pentru a-și putea susține cazul în toate etapele procedurii. […]

[…]

(36) În cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară fără a aduce noi probe sau argumente, ar fi disproporționat ca statele membre să fie obligate să desfășoare o nouă procedură completă de examinare. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să poată respinge o cerere ca fiind inadmisibilă în conformitate cu principiul *res iudicata*."

6 Articolul 2 din această directivă are următorul conținut:

„În sensul prezentei directive:

[…]

(b) «cerere de protecție internațională» sau «cerere» înseamnă cererea depusă de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid în scopul obținerii protecției din partea unui stat membru, care poate fi înțeleasă ca solicitarea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, și prin care nu se solicită în mod explicit alt tip de protecție care se află în afara domeniului de aplicare al Directivei [2011/95] și care poate fi cerut separat;

[…]

(q) «cerere ulterioară» înseamnă o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară, inclusiv cazurile în care solicitantul și-a retras în mod explicit cererea și cazurile în care autoritatea decizională a respins o cerere în urma retragerii implicite a acesteia în conformitate cu articolul 28 alineatul (1)."

7 Capitolul II din directiva menționată, intitulat „Principii fundamentale și garanții", cuprinde articolele 6-30 din aceasta. Articolul 10 alineatul (3) din Directiva 2013/32 prevede:

„Statele membre se asigură că autoritatea decizională hotărăște în legătură cu cererile de protecție internațională după o examinare corespunzătoare. În acest scop, statele membre se asigură că:

(a) cererile sunt examinate și deciziile sunt adoptate în mod individual, obiectiv și imparțial;

[…]"

8 Articolul 31 din aceeași directivă prevede:

„(1) Statele membre prelucrează cererile de protecție internațională în cadrul unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II.

(2) Statele membre se asigură că procedura de examinare se încheie cât mai repede posibil, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete.

[…]

(8) Statele membre pot prevedea accelerarea unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II și/sau efectuarea acesteia la frontieră sau în zonele de tranzit, în conformitate cu articolul 43, în cazul în care:

[…]

(e) solicitantul a făcut declarații în mod clar incoerente și contradictorii, în mod clar false sau în mod evident puțin plauzibile care contrazic informații suficient de bine verificate privind țara de origine, făcând, astfel, în mod clar neconvingătoare cererea sa în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE; […]

[…]”

9 Articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 are următorul cuprins:

„Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

[…]

(d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul [Directivei 2011/95]; […]

[…]”

10 Articolul 40 din această directivă, intitulat „Cereri ulterioare”, prevede:

„(1) În cazul în care o persoană care a depus o cerere de protecție internațională într-un stat membru face declarații noi sau depune o cerere ulterioară în același stat membru, statul membru respectiv examinează aceste noi declarații sau elementele cererii ulterioare în cadrul examinării cererii anterioare sau în cadrul examinării deciziei care face obiectul unei căi de atac judiciare sau administrative, în măsura în care, în acest cadru, autoritățile competente pot lua în considerare și ține seama de toate elementele care stau la baza noilor declarații sau cererii ulterioare.

(2) În scopul luării unei decizii privind admisibilitatea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d), o cerere ulterioară de protecție internațională este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi care se referă la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95].

(3) În cazul în care în cadrul examinării preliminare menționate la alineatul (2) se ajunge la concluzia că au apărut sau au fost prezentate de solicitant elemente sau date noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95], cererea este examinată în continuare în conformitate cu capitolul II. De asemenea, statele membre pot să prevadă alte motive pentru examinarea în continuare a unei cereri ulterioare.

[…]

(5) În cazul în care o cerere ulterioară nu este examinată în continuare în temeiul prezentului articol, aceasta este considerată inadmisibilă, în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d).

[…]”

11 Articolul 42 din directiva menționată prevede:

„(1) Statele membre se asigură că solicitanții a căror cerere este supusă unei examinări preliminare în temeiul articolului 40 beneficiază de garanțiile prevăzute la articolul 12 alineatul (1).

(2) Statele membre pot adopta în legislația internă norme privind examinarea preliminară în temeiul articolului 40. Aceste norme pot, *inter alia*,:

(a) să îl oblige pe solicitantul respectiv să indice elemente de fapt și să aducă probe care să justifice o nouă procedură;

(b) să permită efectuarea examinării preliminare numai pe baza datelor prezentate în scris, fără un interviu personal, cu excepția cazurilor menționate la articolul 40 alineatul (6).

Aceste norme nu trebuie să facă imposibil accesul solicitantului la o nouă procedură sau să ducă la anularea efectivă ori restrângerea drastică a accesului.

(3) Statele membre se asigură că solicitantul este informat în mod corespunzător despre rezultatul examinării preliminare și, în cazul în care cererea sa nu este examinată în continuare, despre motivele acestui fapt și posibilitățile de a intenta o cale de atac împotriva deciziei sau de a cere revizuirea acesteia.”

Dreptul neerlandez

12 Articolul 30a din Vreemdelingenwet 2000 (Legea din 2000 privind străinii) din 23 noiembrie 2000 (Stb. 2000, nr. 495), în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede la alineatul 1:

„O cerere de eliberare a unui permis de ședere temporară pentru azil prevăzută la articolul 28 poate fi declarată inadmisibilă în sensul articolului 33 din Directiva [2013/32] dacă:

[…]

d. străinul a introdus o cerere de azil ulterioară pe care nu a susținut-o prin elemente sau date noi sau fără să fi apărut elemente sau date noi care pot fi relevante pentru aprecierea cererii;

[…]”

Litigiul principal și întrebările preliminare

13 LH, resortisant afgan, a lucrat aproximativ trei ani și jumătate în calitate de șofer al directorului unei administrații afgane. În toamna anului 2015, mașina condusă de LH a fost prinsă în mai multe ambuscade, din care acest director și LH însuși au reușit de fiecare dată să scape. Ulterior, talibanii l-ar fi contactat pe LH în mai multe rânduri, amenințându-l cu moartea dacă nu îl va preda pe directorul menționat. Prin urmare, LH a părăsit Afganistanul.

14 La 8 decembrie 2015, LH a introdus o cerere de protecție internațională în Țările de Jos. Secretarul de stat, deși a considerat credibile declarațiile lui LH referitoare la activitățile pe care le-a desfășurat în calitate de șofer, precum și la ambuscadele talibanilor cu care s-a confruntat, a apreciat, în schimb, că declarațiile lui LH referitoare la amenințări individuale la care ar fi fost supus din partea talibanilor nu erau credibile.

15 Prin decizia din 8 iunie 2017, secretarul de stat a respins, așadar, cererea lui LH. Această decizie a rămas definitivă atunci când ultima cale de atac formulată de LH a fost respinsă prin decizia Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) din 23 martie 2018.

16 La 26 septembrie 2018, LH a introdus o cerere ulterioară, în cadrul căreia a încercat să susțină declarațiile privind amenințările individuale la care ar fi fost supus. În acest scop, el a depus documente noi, printre care documentele originale pe care le prezentase în copie în cadrul procedurii precedente, și anume o declarație a serviciului de pompieri, care venea în susținerea declarației sale potrivit căreia casa din Afganistan îi fusese incendiată, însoțită de amprentele digitale ale unor martori, o declarație a angajatorului său, precum și o copie a contractului său de muncă.

17 Întrucât secretarul de stat a constatat, printre altele, că autenticitatea acestor documente originale nu putea fi stabilită pe baza unei verificări a înscrisurilor, prin decizia din 30 august 2019, acesta a declarat inadmisibilă cererea ulterioară a lui LH pentru motivul că imposibilitatea stabilirii autenticității acestor documente ar fi în sine suficientă pentru ca acestea să nu poată fi considerate elemente sau date noi.

18 La 4 septembrie 2019, LH a formulat o acțiune la instanța de trimitere, Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch (Tribunalul din Haga, sediul din 's-Hertogenbosch, Țările de Jos) împotriva acestei decizii, a cărei executare a fost suspendată prin intermediul unei proceduri de măsuri provizorii.

19 În cadrul acestei acțiuni, LH furnizează explicații cu privire la condițiile în care a obținut documentele originale în discuție, precum și la motivele pentru care nu a avut posibilitatea să le prezinte mai devreme, în procedura referitoare la prima cerere de protecție internațională. Cu toate acestea, i-ar fi imposibil să justifice autenticitatea acestor documente, dat fiind că nu ar dispune de mijloacele necesare pentru a efectua o expertiză în acest scop. Totuși, documentele menționate ar proveni în mare parte de la autoritățile afgane, și anume de la serviciul de pompieri afgan și de la administrația afgană pentru care lucra LH. Potrivit LH, nu este rezonabil să i se impună exclusiv solicitantului de protecție internațională sarcina probei autenticității unor astfel de documente, în condițiile în care secretarul de stat este mai în măsură să efectueze investigațiile necesare în acest scop, luând legătura cu autoritățile afgane menționate.

20 Instanța de trimitere precizează că examinarea efectuată de secretarul de stat nu lasă nicidecum să se înțeleagă că documentele prezentate de LH în susținerea cererii sale ulterioare de protecție internațională nu ar fi autentice, nu ar proveni de la un organ competent, ar fi false sau nu ar fi exacte în ceea ce privește conținutul. Astfel, secretarul de stat nu ar avea îndoieli concrete cu privire la autenticitatea documentelor, ci s-ar considera doar în imposibilitatea de a se pronunța cu privire la aceasta. În plus, secretarul de stat i-ar fi refuzat lui LH posibilitatea de a avea un interviu personal înainte de a declara inadmisibilă cererea sa ulterioară.

21 Această instanță precizează că, potrivit jurisprudenței naționale, nu există niciun element sau dată nouă dacă nu a fost stabilită autenticitatea documentelor prin care solicitantul de protecție internațională înțelege să demonstreze existența unui asemenea element sau dată. Potrivit acestei jurisprudențe, revine acestui solicitant sarcina de a demonstra autenticitatea documentelor prin care își susține cererea ulterioară, fără ca aceasta să împiedice totuși secretarul de stat să îl asiste pe solicitant în acest scop, efectuând el însuși verificarea acestei autenticități. Totuși, aceasta nu ar înlătura nicidecum răspunderea proprie a solicitantului.

22 În aceste condiții, instanța de trimitere consideră că, pentru a examina dacă reglementarea și jurisprudența neerlandeze sunt conforme cu dreptul Uniunii, trebuie interpretată noțiunea de „elemente și date noi” în sensul articolului 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32.

23 Or, noțiunea de „element”, deși figurează în cuprinsul mai multor dispoziții ale acestei directive, nu ar fi definită de aceasta. Astfel, pentru interpretarea noțiunii menționate, ar trebui să se facă raportul și cu articolul 4 din Directiva 2011/95, care nu ar stabili nicio distincție între elementele prezentate în susținerea unei prime cereri de protecție internațională și cele prezentate în susținerea unor cereri ulterioare. Nici măcar nu s-ar impune ca autenticitatea documentelor să fie demonstrată pentru a se considera că acestea constituie un „element sau dată nouă”. Articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2011/95 ar indica pur și simplu că „toate documentele” de care dispune solicitantul intră sub incidența noțiunii de „element”.

24 Pe de altă parte, dacă luarea în considerare și examinarea pe fond a unor documente originale ar trebui înlăturată pentru simplul fapt că autenticitatea lor nu poate fi stabilită, aceasta ar putea contraveni dreptului de azil, interdicției returnării și dreptului la o cale de atac efectivă, astfel cum sunt prevăzute la articolele 18, 19 și, respectiv, 47 din cartă.

25 În sfârșit, instanța de trimitere arată că, în practica administrativă neerlandeză actuală, în cadrul unei prime cereri de protecție internațională, autoritatea competentă ia în considerare, pentru a aprecia credibilitatea expunerii solicitantului în susținerea cererii sale de azil, documente a căror autenticitate nu este stabilită. Numai atunci când îndoielile cu privire la autenticitatea acestora apar în contextul unei cereri ulterioare, aceste îndoieli constituie un motiv pentru ca autoritatea menționată să constate de la bun început lipsa unor elemente sau a unor date noi, ceea ce atrage, prin urmare, inadmisibilitatea unei asemenea cereri.

26 În aceste împrejurări, Rechtbank Den Haag, zittingsplaats's-Hertogenbosch (Tribunalul din Haga, sediul din 's-Hertogenbosch,) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Faptul că autoritatea decizională a unui stat membru consideră că documentele originale nu pot constitui niciodată elemente sau date noi atunci când autenticitatea acestor documente nu poate fi stabilită este compatibil cu articolul 40 alineatul (2) din [Directiva 2013/32] coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din [Directiva 2011/95], precum și cu articolele 47 și 52 din [cartă]? În măsura în care nu există compatibilitate, prezintă relevanță faptul că în cadrul cererii ulterioare solicitantul depune copii de documente sau documente care provin dintr-o sursă care nu poate fi verificată în mod obiectiv?

2) Articolul 40 din [Directiva 2013/32] coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din [Directiva 2011/95] trebuie interpretat în sensul că autorității decizionale a unui stat membru îi este permis ca, pentru examinarea documentelor și recunoașterea valorii probante a acestora, să distingă după cum documentele au fost prezentate în cadrul unei cereri inițiale sau al unei cereri ulterioare? Unui stat membru îi este permis ca, la prezentarea documentelor în cadrul unei cereri ulterioare, să nu mai respecte obligația de cooperare dacă autenticitatea acestor documente nu poate fi stabilită?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

27 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2011/95 trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale în temeiul căreia orice document prezentat de un solicitant de protecție internațională în susținerea unei cereri ulterioare este considerat în mod automat ca nefiind un „element sau dată nouă” în sensul acestei dispoziții atunci când autenticitatea acestui document nu poate fi stabilită sau când sursa unui astfel de document nu poate fi verificată în mod obiectiv.

28 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, atât din cerința aplicării uniforme a dreptului Uniunii, cât și din cea a principiului egalității rezultă că termenii unei dispoziții de drept al Uniunii care nu conține nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie, în mod normal, să primească în întreaga Uniune Europeană o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama nu numai de termenii acesteia, ci și de contextul dispoziției și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză [Hotărârea din 25 iunie 2020, Ministerio Fiscal (Autoritate susceptibilă să primească o cerere de protecție internațională), C-36/20 PPU, EU:C:2020:495, punctul 53 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 14 ianuarie 2021, The International Protection Appeals Tribunal și alții, C-322/19 și C-385/19, EU:C:2021:11, punctul 57].

29 Astfel, în primul rând, trebuie să se constate că textul articolului 40 din Directiva 2013/32 nu precizează noțiunea de „elemente sau date noi” susceptibile să susțină o cerere ulterioară.

30 În ceea ce privește, în al doilea rând, contextul în care se înscrie această dispoziție, este necesar să se arate că articolul 40 din Directiva 2013/32 formează, împreună cu articolele 41 și 42 din aceasta, secțiunea IV din capitolul III, intitulat „Proceduri în primă instanță”, din această directivă. Din același capitol face parte articolul 31 din directiva menționată, intitulat „Procedura de examinare”, ale cărui alineate (1) și (2) prevăd că statele membre, pe de o parte, prelucrează cererile de protecție internațională în cadrul unei proceduri de examinare în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II din aceeași directivă și, pe de altă parte, se asigură că procedura de examinare se încheie cât mai repede, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete.

31 Or, în sensul articolului 2 litera (q) din Directiva 2013/32, o cerere ulterioară este o cerere de protecție internațională care se caracterizează prin împrejurarea că a fost depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară.

32 În consecință, întrucât o cerere ulterioară constituie, ca atare, o cerere de protecție internațională, statele membre, în temeiul articolului 31 alineatul (1) din această directivă, prelucrează o astfel de cerere în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale din capitolul II din directiva menționată.

33 În aceste condiții, în cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară de protecție internațională fără a aduce noi probe sau argumente, statele membre pot, așa cum se arată în considerentul (36) al Directivei 2013/32 și după cum rezultă din articolul 33 alineatul (2) din aceasta, să respingă o asemenea cerere ca fiind inadmisibilă, în conformitate cu principiul *res iudicata*. Într-adevăr, într-un astfel de caz, ar fi disproporționat ca aceste state să fie obligate să desfășoare o nouă procedură de examinare completă.

34 Articolul 40 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/32 prevede, așadar, o prelucrare a cererilor ulterioare în două etape. Prima etapă, cu caracter preliminar, are ca obiect verificarea admisibilității acestor cereri, în timp ce a doua etapă privește examinarea pe fond a cererilor menționate.

35 Această primă etapă se efectuează de asemenea în două faze, fiecare dintre acestea conducând la verificarea condițiilor de admisibilitate distincte stabilite de aceleași dispoziții.

36 Astfel, într-o primă fază, articolul 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32 prevede că, în scopul luării unei decizii privind admisibilitatea unei cereri de protecție internațională în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din această directivă, o cerere ulterioară de protecție internațională este supusă mai întâi unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi care se referă la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95.

37 Numai în cazul în care există efectiv asemenea elemente sau date noi în raport cu prima cerere de protecție internațională, într-o a doua fază, examinarea admisibilității cererii ulterioare continuă, în temeiul articolului 40 alineatul (3) din această directivă, pentru a verifica dacă aceste elemente și date noi sporesc în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul respectiv să îndeplinească condițiile pentru a beneficia de acest statut.

38 În consecință, deși ambele condiții de admisibilitate trebuie îndeplinite pentru ca examinarea cererii ulterioare să continue, conform articolului 40 alineatul (3) din directiva menționată, nu este mai puțin adevărat că acestea sunt distincte și nu trebuie confundate.

39 În speță, instanța de trimitere urmărește să afle dacă un document a cărui autenticitate și veridicitate nu pot fi excluse poate constitui un „element sau dată nouă” în sensul articolului 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32 chiar dacă autenticitatea acestuia nu poate fi stabilită ori sursa sa nu poate fi verificată în mod obiectiv.

40 În această privință trebuie arătat că, întrucât articolul 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32 nu face nicio distincție între o primă cerere de protecție internațională și o cerere ulterioară în raport cu natura elementelor sau a datelor susceptibile să demonstreze că solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95, evaluarea faptelor și a circumstanțelor în susținerea acestor cereri trebuie efectuată, în ambele cazuri, în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95.

41 Or, mai întâi, acest articol 4 definește, la alineatul (2), elementele relevante în susținerea unei cereri de protecție internațională, cum sunt cele care constau în „informațiile furnizate de solicitant și toate documentele de care acesta dispune privind vârsta sa, trecutul său, inclusiv al rudelor relevante, identitatea, cetățenia sau cetățeniile, țara sau țările, precum și localitatea sau localitățile în care a avut reședința anterioară, cererile anterioare de azil, itinerarul, documentele de călătorie, precum și motivele care justifică cererea de protecție internațională”.

42 În continuare, articolul 4 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2011/95 impune o evaluare a cererii la nivel individual, luându-se în considerare, printre altele, documentele relevante prezentate de solicitant, fără a se solicita ca aceste documente să fie în mod necesar autentificate.

43 În sfârșit, conform articolului 4 alineatul (5) din Directiva 2011/95, atunci când anumite aspecte din declarațiile solicitantului cuprinse în cerere nu sunt susținute de dovezi documentare sau de altă natură, aceste aspecte nu necesită o confirmare în cazul în care, în primul rând, solicitantul a depus un efort real de a-și susține cererea, în al doilea rând, au fost prezentate toate elementele relevante de care dispune solicitantul și s-a furnizat o explicație satisfăcătoare în ceea ce privește absența unor alte elemente de probă relevante, în al treilea rând, declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informații generale și specifice cunoscute, relevante pentru cererea sa și, în al patrulea rând, solicitantul a depus cererea de protecție internațională de îndată ce a fost posibil, cu excepția cazului în care solicitantul poate dovedi un motiv întemeiat pentru care nu a procedat astfel, precum și credibilitatea generală a solicitantului a putut fi stabilită.

44 Rezultă că orice document prezentat de solicitant în susținerea cererii sale de protecție internațională trebuie considerat drept un element al acesteia care trebuie luat în considerare, conform articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2011/95, și că, în consecință, imposibilitatea de a autentifica acest document sau lipsa oricărei surse care poate fi verificată în mod obiectiv nu poate justifica, în sine, excluderea unui asemenea document de la examinarea pe care autoritatea decizională este obligată să o efectueze, în temeiul articolului 31 din Directiva 2013/32.

45 În ceea ce privește o cerere ulterioară, lipsa autentificării unui document nu poate conduce, așadar, la constatarea de la bun început a inadmisibilității acestei cereri, fără să se examineze problema dacă acest document constituie o dată sau un element nou și, după caz, dacă sporește semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95.

46 Astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 62 din concluzii, o asemenea interpretare este confirmată de împrejurarea că, potrivit articolului 31 alineatul (8) litera (e) din Directiva 2013/32, nici declarații false nu justifică respingerea unei cereri de protecție internațională decât dacă fac această cerere neconvingătoare, ceea ce presupune ca ele să fi fost anterior considerate admisibile și examinate de autoritatea competentă.

47 În al treilea rând, interpretarea articolului 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32 care reiese, așadar, din contextul în care se înscrie această dispoziție este confirmată și de obiectivele directivei menționate.

48 Într-adevăr, din considerentele (3), (18) și (25) ale Directivei 2013/32 rezultă că aceasta urmărește instituirea unui sistem european comun de azil, în care, pe de o parte, fiecare solicitant ar trebui să aibă acces efectiv la proceduri, posibilitatea de a coopera și de a comunica în mod adecvat cu autoritățile competente, astfel încât să poată prezenta faptele relevante ale cazului său, precum și garanții procedurale suficiente pentru a-și putea susține cazul în toate etapele procedurii și, pe de altă parte, ar trebui să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

49 În plus, în ceea ce privește procedura de verificare a admisibilității unei cereri ulterioare, aceasta urmărește, așa cum rezultă din considerentul (36) al Directivei 2013/32, să permită statelor membre respingerea ca inadmisibilă a oricărei cereri ulterioare introduse în lipsa oricărui element sau a oricărei date noi pentru a respecta principiul *res iudicata* a unei decizii anterioare.

50 Rezultă că examinarea aspectului dacă o cerere ulterioară se întemeiază pe elemente sau pe date noi referitoare la examinarea care stabilește dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95 ar trebui să se limiteze la verificarea existenței, în susținerea acestei cereri, a unor elemente sau date care nu au fost examinate în cadrul deciziei adoptate cu privire la cererea anterioară și pe care nu s-a putut întemeia această decizie care a dobândit autoritate de lucru judecat.

51 O interpretare diferită a articolului 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32 care ar implica efectuarea de către autoritatea decizională, încă din stadiul verificării prezenței unor elemente sau date noi în susținerea cererii ulterioare, a unei aprecieri a acestor elemente și date, pe lângă faptul că ar conduce la o confuzie între diferitele etape ale procedurii de examinare a unei astfel de cereri, ar fi contrară obiectivului Directivei 2013/32 de a asigura examinarea cât de repede posibil a cererilor de protecție internațională.

52 De asemenea, o interpretare a acestei dispoziții în sensul că ar impune ca orice document prezentat în susținerea unei cereri ulterioare să nu fie admisibil decât în măsura în care acest document este autentificat ar încălca obiectivul acestei directive de a asigura o examinare adecvată și completă a unei astfel de cereri.

53 Prin urmare, numai în cadrul celei de a doua faze a verificării admisibilității unei cereri ulterioare, așa cum este descrisă la punctul 37 din prezenta hotărâre, aprecierea autorității decizionale trebuie să privească verificarea aspectului dacă elementele și datele noi apărute sau prezentate de solicitant sunt de natură să sporească în mod semnificativ probabilitatea ca acesta să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95.

54 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2011/95 trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale în temeiul căreia orice document prezentat de un solicitant de protecție internațională în susținerea unei cereri ulterioare este considerat în mod automat ca nefiind un „element sau dată nouă” în sensul acestei dispoziții atunci când autenticitatea acestui document nu poate fi stabilită sau când sursa unui astfel de document nu poate fi verificată în mod obiectiv.

Cu privire la a doua întrebare

55 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 40 din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 4 alineatele (1) și (2) din Directiva 2011/95 trebuie interpretat în sensul, pe de o parte, că aprecierea elementelor de probă prezentate în susținerea unei cereri de protecție internațională poate varia după cum este vorba despre o primă cerere sau despre o cerere ulterioară și, pe de altă parte, că unui stat membru îi este permis să nu coopereze cu un solicitant în vederea evaluării elementelor relevante ale cererii sale ulterioare atunci când acesta prezintă în susținerea cererii menționate documente a căror autenticitate nu poate fi stabilită.

56 Instanța de trimitere adresează această întrebare în raport cu practica administrativă neerlandeză actuală, amintită la punctul 25 din prezenta hotărâre, potrivit căreia, în cadrul unei prime cereri, autoritatea competentă ia în considerare, pentru a aprecia credibilitatea expunerii solicitantului în susținerea cererii sale de azil, documente a căror autenticitate nu este stabilită, în condițiile în care, în cadrul unei cereri ulterioare, incertitudinea cu privire la autenticitatea acestor documente constituie, în sine, un motiv pentru ca autoritatea menționată să constate lipsa unor elemente sau a unor date noi, ceea ce atrage în mod automat inadmisibilitatea acestei din urmă cereri.

57 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie arătat, pe de o parte, că din articolele 40-42 din Directiva 2013/32, referitoare la cererile ulterioare, nu reiese nicidecum că legiuitorul Uniunii ar fi avut intenția să permită statelor membre să prevadă că aprecierea elementelor de probă prezentate în susținerea unei cereri de protecție internațională poate varia după cum este vorba despre o primă cerere sau despre o cerere ulterioară.

58 Dimpotrivă, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 40 din prezenta hotărâre, întrucât articolul 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32 nu face nicio distincție între o primă cerere și o cerere ulterioară în raport cu elementele sau datele susceptibile să demonstreze că solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95, evaluarea faptelor și a circumstanțelor în susținerea acestor cereri trebuie efectuată, în ambele cazuri, în conformitate cu articolul 4 din Directiva 2011/95.

59 Astfel, dacă împrejurarea că o primă cerere a făcut deja obiectul unei examinări complete justifică examinarea de către statele membre, cu titlu preliminar, a admisibilității cererii ulterioare având în vedere în special existența, în susținerea acesteia, a unor elemente sau date noi care se raportează la examinarea care să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95, respectiva împrejurare nu poate, în schimb, să justifice și că aprecierea acestor elemente sau date nu este efectuată, în cadrul examinării preliminare menționate, în conformitate cu articolul 10 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2013/32, precum și, după cum a arătat de asemenea domnul avocat general la punctele 65 și 66 din concluzii, cu articolul 4 din Directiva 2011/95.

60 Pe de altă parte, conform articolului 4 alineatul (1) din Directiva 2011/95, revine statului membru în cauză obligația de a evalua, în cooperare cu solicitantul, elementele relevante ale cererii de protecție internațională.

61 Or, în măsura în care, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 44 din prezenta hotărâre, un document, chiar dacă autenticitatea acestuia nu poate fi stabilită sau nu poate fi verificată în mod obiectiv, constituie un element prezentat în susținerea cererii, statul membru în cauză este obligat, în conformitate cu aceeași dispoziție, să evalueze acest document în cooperare cu solicitantul.

62 De altfel, trebuie amintit în acest context că, pentru ca prezentarea unui asemenea document să poată determina continuarea, în temeiul articolului 40 alineatul (3) din Directiva 2013/32, a examinării pe fond în conformitate cu capitolul II din aceasta, nu este necesar ca statul membru să fie convins că acest document nou susține suficient cererea ulterioară, ci este suficient ca documentul respectiv să sporească în mod semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95.

63 Având în vedere ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 40 din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 4 alineatele (1) și (2) din Directiva 2011/95 trebuie interpretat în sensul, pe de o parte, că aprecierea elementelor de probă prezentate în susținerea unei cereri de protecție internațională nu poate varia după cum este vorba despre o primă cerere sau despre o cerere ulterioară și, pe de altă parte, că un stat membru este obligat să coopereze cu un solicitant în vederea evaluării elementelor relevante ale cererii sale ulterioare atunci când acesta prezintă în susținerea cererii menționate documente a căror autenticitate nu poate fi stabilită.

Cu privire la cheltuielile de judecată

64 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

1) **Articolul 40 alineatul (2) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale în temeiul căreia orice document prezentat de un solicitant de protecție internațională în susținerea unei cereri ulterioare este considerat în mod automat ca nefiind un „element sau dată nouă” în sensul acestei dispoziții atunci când autenticitatea acestui document nu poate fi stabilită sau când sursa unui astfel de document nu poate fi verificată în mod obiectiv.**

2) **Articolul 40 din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 4 alineatele (1) și (2) din Directiva 2011/95 trebuie interpretat în sensul, pe de o parte, că aprecierea elementelor de probă prezentate în susținerea unei cereri de protecție internațională nu poate varia după cum este vorba despre o primă cerere sau despre o cerere ulterioară și, pe de altă parte, că un stat membru este obligat să coopereze cu un solicitant în vederea evaluării elementelor relevante ale cererii sale ulterioare atunci când acesta prezintă în susținerea cererii menționate documente a căror autenticitate nu poate fi stabilită.**

Semnături